

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: V. T. T., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR X,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č. j. OAM-1728/BA-BA07-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce svojí žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č. j. OAM-1728/BA-BA07-HA06-2024. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že ta se mu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „ZoA“) neuděluje. Žalobce se neztotožňuje se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

způsobem, kterým byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena. Žalobce o mezinárodní ochranu žádal proto, neboť si ve Vietnamu půjčil peníze od lichvářů. Peníze pak neměl, jak splatit. Z toho důvodu odcestoval do České republiky, ve které by chtěl zůstat kvůli práci, aby si vydělal na své dluhy. Návratu do Vietnamu se obává kvůli lichvářům.

Obsah žaloby

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho problémy s lichváři ve Vietnamu. Podle žalovaného se žalobce může obrátit s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány ve Vietnamu a domoci se ochrany svých práv. S tím žalobce nesouhlasil, neboť se nachází na území České republiky, nebylo mu tedy zřejmé, jak by se měl domáhat ochrany svých práv ve své domovské zemi. Zároveň pokud se žalobce vrátí do Vietnamu a s žádostí o pomoc nebude úspěšný, nastanou přesně ty důsledky, před kterými se chce svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany ochránit.
3. Dále žalobce uvedl, že informace, ze kterých žalovaný vycházel, obsahovaly pouze teoretické úvahy a všeobecné informace. Nepojednávaly však o tom, jak je to ve skutečnosti s právy obětí lichvy, které se obrátí na policii, která sama s lichváři pracuje. Žalobce zdůraznil, že velká většina občanů Vietnamu odchází ze země kvůli totožným problémům, přičemž se na tamní orgány s žádostí o pomoc neobrací, neboť policie často s lichváři spolupracuje. Žalovaný měl v tomto ohledu doplnit dokazování, tedy shromáždit i informace pojednávající o skutečné vymahatelnosti práv pro oběti lichvy. Žalobce provedení takového důkazu navrhoval, avšak žalovaný jej odmítl, přičemž ani řádně neodůvodnil, proč tak učinil. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu považoval za nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s námitkami žalobce nesouhlasil. Žalovaný při rozhodování vzal v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu a rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Načež však neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.
5. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu pouze proto, že má ve Vietnamu dluhy a na území České republiky by chtěl pracovat, a následně splácet své dluhy. Pokud žalobci bylo vyhrožováno ze strany lichvářů, mohl se obrátit na policii, což neučinil. V rámci pohovoru však uvedl, že není důvod se na někoho obracet, neboť peníze se snaží splácet. Rovněž uvedl, že neměl ve Vietnamu žádné problémy s policií či jinými bezpečnostními orgány. Za této situace nebylo zřejmé, proč se na policii či jiné bezpečnostní složky nemohl obrátit. Námitku žalobce ohledně spolupráce policie s lichváři považoval žalovaný za irelevantní domněnku.

Posouzení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen: „s. ř. s.“), neboť oba účastníci s rozhodnutím věci bez jednání souhlasili.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
8. Doručením oznámení Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 23. 12. 2024, č. j. KRPA-395375-9/ČJ-2024-000022, které žalobce převzal téhož dne, bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“), a to na základě zjištění, že se žalobce v ČR zdržuje bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
9. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 23. 12. 2024, č. j. KRPA-395375-12/ČJ-2024-000022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 ZPC na 90 dnů ode dne omezení jeho osobní svobody. Z tohoto rozhodnutí se podává, že žalobce byl daného dne v 15:40 hodin podroben pobytové kontrole v prostorách stanice pražského metra Kačerov. Policejní hlídce žalobce předložil pouze v mobilním telefonu uloženou fotografii povolení k pobytu v ČR na jinou osobu, jejíž podoba se neshodovala s jeho podobou. Jinou totožnost nebyl žalobce schopen hlídce sdělit. Proto byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/2008 Sb., o Policii ČR a eskortován k provedení dalších úkonů na služebnu. Zde žalobce prostřednictvím tlumočníka sdělil svou identitu a to, že na území EU přicestoval asi před dvěma lety a zdržuje se zde bez víza či jiného pobytového oprávnění, přičemž svůj pas ztratil. Proto bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o uložení správního vyhoštění (viz výše).
10. V rámci tohoto správního řízení byl se žalobcem proveden výslech. Z protokolu o tomto výslechu, který je rovněž součástí správního spisu, soud zjistil, že žalobce uvedl, že do EU přicestoval v roce 2019 letecky, a to do Rumunska, jímž měl vydáno vízum na práci. V Rumunsku strávil asi rok, pracoval na stavbách. Neměl tam ale moc velký plat, proto se rozhodl odjet do ČR. Rumunské vízum bylo platné od října nebo listopadu 2019 na dva roky. Do ČR tedy žalobce přicestoval asi v červnu 2021, a to za pomoci převaděčů. Za cestu zaplatila jeho rodina v přepočtu asi 100 000 Kč. Jel do ČR za práci, chtěl si tu vydělat nějaké peníze. Svůj cestovní pas musel odevzdat převaděčům, ti mu jej již nevrátili. O žádný jiný doklad nežádal, má za to, že by mu ho ani nevystavili. Na území ČR chtěl pracovat, věděl, že pobytové oprávnění by mu nebylo vydáno. Mínil zde strávit ještě asi rok, aby mohl splatit dluh, pak by si přišel na policii pro výjezdní příkaz. Je si tedy vědom, že v ČR pobývá bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Doklad o povolení k pobytu, který ukázal policii, si do mobilního telefonu vyfotil bez vědomí jeho držitele s tím, že jej bude využívat při kontrolách. Sám si je vědom, že potřebuje pro pobyt na území ČR doklady a vízum. Je zdravý, neužívá žádné léky ani nenavštěvuje žádné lékaře. Je ženatý, manželka a tři děti žijí ve Vietnamu. Má se proto i kam vrátit, rodina ve Vietnamu vlastní dům. Žádná překážka ve vycestování mu není známa, ale rád by zůstal v ČR. Trest smrti, nelidské ani ponižující zacházení nebo trest mu Vietnamu nehrozí.
11. Dne 28. 12. 2024 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2025, č. j. OAM-1728/BA-BA07-BA03-Z-2024, byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 46a odst. 5 ZoA byla doba zajištění stanovena do 16. 4. 2025. Ze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zajištění byl žalobce propuštěn dne 16. 4. 2025, kdy se přemístil do pobytového střediska Jezová. Dne 24. 4. 2025 odešel na svou soukromou adresu.

12. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 7. 1. 2025 žalobce uvedl, že je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyl politicky aktivní, ve Vietnamu má manželku a tři děti (narozené r. 2007, 2009 a 2015), žijí s matkou. Dále žalobce zopakoval, že na jaře 2019 přicestoval letecky z Vietnamu do Rumunska za účelem práce; strávil tam něco přes rok a asi v červenci 2021 přijel taxíkem do ČR, kde od té doby žije. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil své zadlužení v zemi původu. Ti lidé, kterým dluží, ohrozili jeho děti a ty teď nechodí do školy. Žádá o azyl, aby mohl vydělat a zaplatit své dluhy.
13. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 1. 2025 soud zjistil následující skutečnosti. Důvodem k opuštění vlasti byl nedostatek peněz, žalobce dluží hodně peněz, které není schopen splácet. Odjel, aby si vydělal peníze na své dluhy. Při odjezdu z Vietnamu neměl žádné potíže. Do Vietnamu se od svého odjezdu na podzim 2019 dosud nevrátil. Žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami ve Vietnamu neměl. Nebyl tam ani trestně stíhán. Neměl problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Pokud se ale nyní vrátí do Vietnamu a nebude mít peníze, aby splácel svým věřitelům, tak ho budou mučit nebo jej zabijí. Vyhrožovali mu, že pokud nevrátí peníze, tak mu useknou ruku nebo jej budou mučit do invalidního stavu. Tyto výhrůžky mu sdělili den před jeho odjezdem. Řekli mu, že nebude-li splácet, tak ukončí jeho život. Jména těch, kdo mu vyhrožovali, ale nezná. S výhrůžkami se na policii neobrátil. Zatím peníze splácí, tak nebyl důvod to nikam hlásit. Řekli mu ale, že pokud se na policii obrátí, tak jej zlikvidují. O mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií a zajištění v zařízení pro zajištění cizinců proto, že dříve o této možnosti nevěděl. Pochopil ale, že když nepodá v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu, bude se muset vrátit do Vietnamu. To ale nechce, protože tam by byl ohrožen jeho život.
14. Ve správním spise je založena Informace MZV č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 nazvaná „Půjčky, úvěry a lichva“ (dále též jen: „informace MZV“). Plyne z ní, že ve Vietnamu lze získat úvěry od řady bank i nebankovních institucí. Úvěry poskytují o osoby a skupiny osob bez zákonného povolení, ale jejich úroky jsou omezeny do 20 % p. a. Překročení úrokové sazby může být postihnuto civilně i trestněprávně. Legální půjčky jsou ve Vietnamu velmi dostupné. Současně se ale poskytují půjčky v rámci rodiny či na základě známostí; i v nich se obvykle účtují úroky. Při poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami se nejedná a priori o porušení vietnamského práva; nesmí však vybočit ze zákonných mantinelů. Občané Vietnamu často volí neoficiální či dokonce nelegální služby včetně poskytování půjček, protože nedůvěřují bankám a státním institucím. Úvěry načerno a s nimi spojené patologické jevy jsou vietnamskými orgány vnímány jako nežádoucí a často jsou řešeny coby lichva dle trestního zákoníku či coby půjčka s nezákonně vysokým úrokem dle občanského zákoníku. Vietnam v současnosti disponuje dostatečnou legislativou k vymýcení úvěrů načerno. V současné době vláda připravuje zákon, který by měl tuto problematiku regulovat a novelizovat ustanovení občanského zákoníku. Případy lichvy jsou ve Vietnamu stíhány. Jde-li pak o civilněprávní ochranu, půjčka mezi fyzickými osobami nesmí být úročena více než 20 % p. a. Jinak se na vyšší úrok hledí jako na neplatný, čehož se lze dovolat před soudem. Pokud by půjčka poskytnutá mezi fyzickými osobami byla úročena 100 % či více, jde již o trestný čin lichvy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a dlužník se může dovolat ochrany orgánů činných v trestním řízení. Dlužník tedy má možnost obrátit se na státní orgány o pomoc.

15. Dále je ve správním spise založena Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024 nazvaná „Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“. Z ní vyplývají základní údaje o politickém režimu ve Vietnamu, volbách, politických představitelích, přístupu vlády k porušování lidských práv ze strany ozbrojených složek, uvádí přehled vybraných mezinárodních smluv o lidských právech, obsahuje informace o mučení a trestu smrti a možnostech vycestování a návratu.
16. V podání ze dne 17. 3. 2025 se žalobce vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Upozornil v něm na to, že má obavy z návratu do vlasti z důvodu vlivu lichvářů, s nimiž spolupracuje i vietnamská policie. Pokud žalobce požádá o pomoc policie, nebude mu poskytnuta a jeho postavení se ještě zhorší. Informace MZV týkající se půjček, úvěrů a lichvy ve Vietnamu neobsahuje žádné informace ohledně skutečné vymahatelnosti práva a o míře korupce vietnamských orgánů či právě o možné spolupráci lichvářů s policií na úkor obětí lichvy. Proto žalobce navrhl, aby bylo v daném směru doplněno dokazování.
17. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b ZoA neuděluje. Vyšel přitom ze zjištění, že důvodem, který žalobce vedl k podání žádosti o mezinárodní ochranu, byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR, kde si chce vydělávat peníze. O tom ostatně svědčí i fakt, že přestože na území ČR pobývá již od července 2021, o mezinárodní ochranu požádal až po svém zadržení policií. V průběhu správního řízení nevyšly najevo žádné informace, z nichž by bylo možno usoudit na to, že žalobce v zemi svého původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) ZoA, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Stejně tak žalovaný uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů či že by mu za takové pronásledování hrozilo při návratu do vlasti. Proto nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) ZoA. Ani obavy z věřitelů v zemi původu nijak nesouvisejí s hledisky obsaženými v taxativním výčtu § 12 písm. b) ZoA. Původcem pronásledování musí být dle § 2 odst. 6 ZoA zásadně státní moc; soukromá osoba jen tehdy, pokud se prokáže, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani k takovému závěru však nelze v posuzované věci podle žalovaného dospět. Z již citované informace MZV se podává, že Vietnam disponuje dostatečnými legislativními nástroji pro ochranu před tzv. černými půjčkami, ať už v rámci civilního řízení, tak v rámci trestního řízení. Nelze uzavřít, že by žalobci byla ochrana před aktivitami jeho věřitelů vietnamskými orgány odepřena, protože o její poskytnutí dosud ani neusiloval. Žalobcův požadavek na doplnění dokazování žalovaný neakceptoval, neboť s ohledem na zjištěné skutečnosti vyplývající z informace MZV by se jednalo o nadbytečnou procesní aktivitu.
18. V žalobcově případě nebyly splněny podmínky pro poskytnutí azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 ZoA, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníku ve smyslu § 13 odst. 2 ZoA nebyl azyl udělen. Žalovaný se také zabýval možností udělit žalobci národní humanitární azyl podle § 14 ZoA, přičemž přihlížel k žalobcově rodinné, ekonomické a sociální situaci. Důvody pro udělení národního humanitárního azylu však neshledal, neboť jeho případ není v žádném ohledu zvláštního zřetele hodným.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Pokud jde o doplňkovou ochranu, nenalezl žalovaný v žalobcově případě jakékoli důvody pro aplikaci § 14a odst. 1 ZoA, neboť z ničeho nevyplývá, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 ZoA. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b ZoA, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníku nebyla v ČR udělena doplňková ochrana.
20. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, ve kterém žalobce namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s problematikou ochrany před jeho věřiteli ve Vietnamu. Ze shora provedené stručné rekapitulace obsahu správního spisu plyne, že žalobce odůvodňoval svou žádost o udělení mezinárodní ochrany svými dluhy ve Vietnamu, resp. obavou z nátlaku jeho věřitelů. Učinil tak již v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 1. 2025.
21. Obecně soud k tomuto tématu konstatuje, že NSS se opakovaně zabýval otázkou, zda lze za důvod pro udělení mezinárodní ochrany považovat hrozbu újmy ze strany věřitelů žadatele o mezinárodní ochranu v případě návratu do země původu, a to konkrétně též do Vietnamu. V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008–57, dovodil, že pronásledování i vážná újma mohou hrozit jak ze strany státu, tak ze strany nestátních původců – soukromých osob. K této eventualitě nicméně učinil NSS důležitou poznámku: „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.*“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020–30). K této problematice také viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023–41, z něhož plyne, že citované závěry jsou nadále aktuální. Cizinec tedy zaprvé musí hrozbu újmy ze strany soukromých osob tvrdit hodnověrným, především dostatečně konkrétním způsobem (srov. např. již citovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 61/2020–30). Za druhé poté musí prokázat, že se bez úspěchu pokusil využít ochrany ve státě původu, respektive že stát původu cizince není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tj. neučinil či neučiní přiměřené kroky k jejich zabránění (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008–62, či ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Azs 66/2007–79). Pouhá subjektivní nedůvěra ve schopnost vnitrostátních orgánů ochránit cizince před kriminálními živly není azylově relevantním důvodem, neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004–37, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70, č. 1749/2009 Sb. NSS, dále usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012–23).
22. V posuzované věci je zřejmé, že žalobce ani jím tvrzenou hrozbu ze strany svých věřitelů nepopisuje nijak konkrétně, resp. věrohodně, neboť se omezuje toliko na obecné proklamace o tom, že mu věřitelé hrozili likvidací či mučením. To si představuje jako useknutí ruky či mučení „do invalidního stavu“, aniž by však bylo patrné, zda tato konkretizace měla zaznít přímo od těchto věřitelů či jde o žalobcovu domněnku (a v takovém případě pak není zřejmé, z čeho ji žalobce odvozuje). Jména těch, kdo mu vyhrožovali, však nezná a neuvádí ani jména svých věřitelů, což rovněž věrohodnost jeho výpovědi snižuje. Ještě podstatnější však s ohledem na shora citované závěry judikatury NSS je fakt, že žalobce se zcela evidentně ani nepokusil využít ochrany před svými věřiteli ze strany státních orgánů země svého původu. Tuto skutečnost pak žalobce zdůvodňuje tím, že dosud své dluhy splácel, takže neměl potřebu hledat ochranu u státních orgánů,

navíc se obává, že kdyby své věřitele nahlásil, měl by ještě větší problémy („Řekli mi, že pokud to budu hlásit na policii, tak mě zabijí.“).

23. Je tedy nutno uzavřít, že žalobce ani netvrdí, že by se pokusil využít ochranu před jím tvrzenou azylovou hrozbou u orgánů své vlasti. Za takové situace nicméně nelze závěru žalovaného, podle něhož není možno za takových podmínek udělit žalobci azyl podle § 12 písm. b) ZoA z důvodu obav ze strany soukromých subjektů, nic vytknout. Na tomto závěru pak nemohou nic změnit ani tvrzení obsažená v žalobě, podle nichž musí být daná situace, na kterou žalobce poukazuje, známá žalovanému z jeho úřední činnosti, resp. že vietnamské úřady jsou zkorumpované a s nelegálními věřiteli fakticky spolupracují. Tato procesní strategie totiž není ničím jiným než faktickou snahou převést své povinnosti (řádně a věrohodně tvrdit jak obavu ze strany soukromých osob, tak tvrdit a relevantně prokázat, že byl učiněn pokus získat ochranu od tamějších orgánů) na žalovaného. Tato tvrzení pak nenalézají ani oporu v obsahu správního spisu. Nelze se pak v této souvislosti spolehnout ani na údaje uvedené zástupcem žalobce: jakkoli soud nemíní zpochybňovat jeho erudici a znalosti o situaci panující ve Vietnamu, které získal v rámci spolupráce s vietnamskými občany, ničím nepodložené a zcela nekonkrétní údaje o vysoké míře korupce a spolupráci vietnamských orgánů s poskytovateli nelegálních půjček, které ovšem zcela podporující naraci žalobce, nemohou sloužit jako důkaz. Tento žalobní bod proto soud neshledal jako důvodný.
24. Stejný závěr pak soud učinil i ohledně druhého žalobního bodu, v němž žalobce fakticky namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. K tomu soud předesílá, že žalobce skutečně v rámci svého vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 17. 3. 2025 namítl nedostatečnost podkladů, pokud jde o problematiku faktické vymahatelnosti práva pro oběti lichvy. Již v tomto návrhu nicméně žalobce spekulativně konstatoval, že vietnamská policie s pachateli lichvy spolupracuje, aniž by bylo patrné, o co se tento jeho názor opírá. Soud již však shora s odkazem na ustálenou judikaturu NSS poukázal na to, že žalobce sám se ani nepokusil ochranu u vietnamských orgánů vyhledat. Za takové situace by bylo jakékoli zjištění, které by mohlo snad vzejít z další procesní aktivity žalovaného týkající se údajné spolupráce vietnamské policie s poskytovateli nelegálních půjček, jen obtížně využitelné. Jakmile by totiž závěr takového zjišťování nevyzněl do absolutního vyloučení takové možnosti (přičemž objektivně nelze nikdy vyloučit, že v konkrétním případě dojde k selhání osob působících v orgánech veřejné moci), nezbytně by žalobce musel začít tvrdit, že právě v jeho případě k takovému selhání dojde, resp. že riziko, že tomu tak bude, je vysoké. Jelikož však judikatura NSS vyžaduje, aby žadatel o mezinárodní ochranu alespoň učinil pokus o vyžití domácích prostředků ochrany před tvrzeným nebezpečím pronásledování ze strany soukromých osob, výsledek řízení by nemohl být jiný, než jaký byl již dosažen v napadeném rozhodnutí. Proto žalovaný nijak nepochybil, když žalobcem navržené doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí neobstarával.
25. Za plně dostatečné soud považuje obstarání informace MZV, ze které jednoznačně plyne, že dlužníci nelegálních půjček se mohou ve Vietnamu účinně dovolat právní ochrany před svými věřiteli, a to ať už prostředky civilního práva (jde-li o půjčky úročené v intervalu 20 % – 99 % p. a.), resp. práva trestního (jde-li o půjčky úročené 100 % p. a. a více). Toto zjištění žalobce zpochybňuje jen svým ničím nepodloženým tvrzením, podle něhož aplikace tohoto právního rámce není účinná z důvodu korupce. Ani z tohoto pohledu proto v daném správním řízení nevyvstala potřeba doplňovat podklady pro vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným, že by doplnění dokazování v tomto ohledu bylo nadbytečné.

26. Konečně, pokud jde o tvrzení, podle něhož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože žalovaný výslovně nevysvětlil, z jakého důvodu nedoplnil podklady pro vydání rozhodnutí ve shora naznačeném směru, ani s ním se soud neztotožňuje. Je neoddiskutovatelné, že správní orgán je v odůvodnění svého rozhodnutí povinen se vypořádat mj. s důkazními návrhy účastníka řízení (§ 52 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu). Žalovaný však této své povinnosti dostál, když uvedl, že žalobcem navržené doplnění dokazování považuje za nadbytečné s ohledem na zjištění, která bylo možno učinit z podkladů již obstaraných. Učinil tak na str. 7 v pátém odstavci napadeného rozhodnutí. Není tedy pravda, že by žalovaný důkazní návrhy žalobce nevypořádal či svůj postoj nezduvodnil.
27. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí ze správného zhodnocení situace. Žalobce totiž o mezinárodní ochranu požádal skutečně až po více než třech letech pobytu na území ČR (poté, co již od roku 2019 pobýval na území EU, konkrétně Rumunska). Jak však plyne rovněž z dlouhodobé a notoricky známé judikatury NSS, od žadatelů o mezinárodní ochranu lze obecně očekávat, že svou žádost podají ne-li přímo okamžitě po vstupu na území, pak alespoň v rozumně přiměřené době poté. Žalobce tak však bez zjevné příčiny neučinil, ale svou žádost podal až poté, co byl zadržen policejní hlídkou a následně zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až v době, kdy se stala reálnou možnost jeho nuceného vyhoštění. Již tento sled událostí nasvědčuje tomu, že žádost o mezinárodní ochranu představovala v žalobcově případě spíše než snahu nalézt v ČR ochranu před azylově relevantním nebezpečím poslední možnost, jak získat pobytové oprávnění. Celý žalobcův příběh je přitom spojován ekonomickým motivem: žalobce sám vypověděl, že Vietnam opustil, aby si vydělal na dluhy, tento důvod pak stojí v pozadí i nynější žádosti o mezinárodní ochranu, neboť udělení mezinárodní ochrany je pro žalobce jedinou možností, jak na území ČR setrvat a moci zde pracovat. Takový žalobcův zájem je nepochybně obecně vzato legitimní. K jeho uspokojení nicméně slouží instituty cizineckého práva (upravené zejména ZPC), nikoli azylového práva. ZoA je v tomto směru speciálním předpisem, který zajišťuje ochranu před azylově relevantními nebezpečími. Žádné takové nebezpečí se ovšem v žalobcově případě nepodařilo prokázat. Proto byla jeho žádost neúspěšná.

Závěr a náklady řízení

28. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný ale náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl výrokem II. tohoto rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 12. května 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce